"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ତୁମେମାନେ ଏହି ପାଠଶାଳାକୁ ନିଜର ଉଚ୍ଚ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ଆସିଛ, ତୁମକୁ ନିରାକାର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ରାଜାଙ୍କର ରାଜା ହେବାର ଅଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, କିପରି?

ଉତ୍ତର:- ସେହି ପିଲାମାନେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର କୌଣସି କର୍ମବନ୍ଧନ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ତଥାପି ଯଦି ସେମାନେ ପାଠପଢା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି, ବୁଦ୍ଧି ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଏତେ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ କୁହାଯିବ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶ୍ରୀମତରେ କେଉଁ କେଉଁ ରସ ଭରି ରହିଛି?

ଉତ୍ତର:- ଏକମାତ୍ର ଶ୍ରୀମତ ହିଁ ଏଭଳି ଅଟେ - ଯେଉଁଥିରେ ମାତା-ପିତା, ଟୀଚର ଏବଂ ଗୁରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ମତ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ରହିଛି । ଏହି ଶ୍ରୀମତ ଯେପରି ସାକାରିନ୍ ଭଳି ମଧୁର, ଏଥିରେ ଏହି ସବୁ ରସ ଭରି ରହିଛି ।

ଗୀତ:- ତକଦୀର ଜଗାକର ଆଇ ହୁଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ନେଇ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଯିଏ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସିଏ କହୁଛନ୍ତି, ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ତେବେ ସିଏ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି କହିପାରିବେ, କାହିଁକି ନା ଶିବବାବା ନିଜେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଏକତ୍ର ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ । ସନ୍ତାନ ତ ଉଭୟଙ୍କର ଅଟନ୍ତି ନା । ପୁତ୍ର ଏବଂ କନ୍ୟାମାନେ ଉଭୟ ବସିଛନ୍ତି । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ କିଏ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି? ତେବେ ତୁମେମାନେ କହିବ ଯେ, ବାପଦାଦା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବଡଙ୍କୁ ଏବଂ ଦାଦା ଛୋଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଇକୁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାପଦାଦା ଏକତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟୁ, ସ୍କୁଲରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢିଥାଆନ୍ତି । କୁହନ୍ତି - ଆମେ ପାଠପଢି ଅମୁକ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରିବୁ । ସେହି ଲୌକିକ ପରୀକ୍ଷା ତ ବହୁତ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କର ମନରେ ଅଛି ଯେ, ଆମକୁ ବେହଦର ବାବା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି କହୁନାହଁ । ନିରାକାର ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛୁ । ସେଠାରେ ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ ପୁଣି ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ମଧ୍ୟ ରହିବେ । ଯେଉଁମାନେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା, ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜାମାନେ ପୂଜା କରନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରଥା କେବଳ ଭାରତରେ ହିଁ ଅଛି । ପତିତ ରାଜାମାନେ ପବିତ୍ର ରାଜାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଅଧିକ ଧନ ଥାଏ ସେମାନଙ୍କୁ ମହାରାଜା କୁହାଯାଇଥାଏ । ରାଜାମାନେ ଛୋଟ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ କେହି-କେହି ରାଜାମାନଙ୍କର ମହାରାଜାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଛି । କେହି-କେହି ସାହୁକାରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରାଜାମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କୌଣସି ବେନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ସବୁକିଛି କାଇଦା ଅନୁସାରେ ହେବ । ବଡ ମହାରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମକୁ ବେହଦର ବାବା ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା, ସ୍ ରଗର ମାଲିକ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ନିରାକାର ବାବା ହେଲେ ସ୍ ରଗର ରଚୟିତା । ସେଥିପାଇଁ ସ୍ ରଗୀୟ ଈଶ୍ ର ପିତା ବୋଲି ତାଙ୍କର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ସ୍ ରାଜ୍ୟ ଦେଇ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ, ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ପାଖରୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଏହା କେତେ ଖୁସିର କଥା । ଏହା ବହୁତ ବଡ ପରୀକ୍ଷା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲ, ଏଥିରେ ମାତା-ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ମତ ଏକତ୍ର ରହିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସାକାରିନ୍ ବନାଯାଇଛି । ସବୁ ରସ ଜଣକଠାରେ ଭରି ହୋଇଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସାଜନ ଜଣେ । ପତିତରୁ ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରନ୍ତି । ଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ମହିମା କରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରଥମେ ସିଏ ନିଜ ପାଖକୁ ନେଇଯିବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ପଠାଇ ଦେବେ । କେହି ବି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ - ଏହା ଈଶ୍ ରୀୟ ବିଶ୍ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ଭଗବାନୁବାଚ, ଅନ୍ୟ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ତ କେବେ ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି କହିବେ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି, ନିରାକାର ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ଏହା ଈଶ୍ ରୀୟ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ସରସ୍ ତୀଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଦେବୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଈଶ୍ ରୀୟ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ ।ରା ଦେବୀ-ଦେବତା ହିଁ ହେଉଥିବେ । ଯେପରି ବାରିଷ୍ଟରୀ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ ।ରା ବାରିଷ୍ଟର ହିଁ ହେବେ । ଏହା ହେଲା ଈଶ୍ ରୀୟ ଜ୍ଞାନ । ସରସ୍ ତୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ ର ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେପରି ସରସ୍ ତୀ ଜ୍ଞାନର ଦେବୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ଦେବୀ-ଦେବତା ଅଟ । ସରସ୍ ତୀଙ୍କର ବହୁତ ସନ୍ତାନ

ଅଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଦେବୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ଦେବୀ ବୋଲି କହିପାରିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ବାସ୍ତବରେ ଜ୍ଞାନ ଈଶ୍ ର ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବରେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବଡ ପଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଦେବତାମାନେ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ମାତା ପିତା ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ନୁହେଁ । ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ ଈଶ୍ ର ପିତା ବୋଲି କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ସାକାରଙ୍କୁ କ'ଣ ଈଶ୍ ର ବୋଲି କୁହାଯିବ କି! ଏହା ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ, ଏହା କେତେ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ସେସବୁ ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧ କାକା, ଚାଚା, ମାମା ଆଦି ତ ସାଧାରଣ ଅଟେ । ଏହା ତ ଆତ୍ମିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଟେ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । ଯଦି ମାତା ପିତା ରୂପରେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ଅର୍ଥ ଅଛି ନା । ସେଥିପାଇଁ ସେହି ଶବ୍ଦ ଅବିନାଶୀ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ତାହା ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଆସୁଛି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ସ୍କୁଲରେ ବସିଛୁ । ସ୍ ୟଂ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପରମାତ୍ମା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢିଥାଏ । ସେହି ଆତ୍ମାର ପିତା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ ଗର୍ଭରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ତେବେ ପାଠ କିପରି ପଢାଇବେ! ସେଥିପାଇଁ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବଦଳରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । କିଛି ଭୁଲ୍ ହେଲେ ତ ସେହି ଭୁଲକୁ ବାବା ଆସି ଠିକ୍ କରି ଅଭୁଲ କରିଦେବେ । ନିରାକାରଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଦ୍ ନ୍ଦ୍ ରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ବେହଦର ପିତା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବର୍ସା ଦେଉଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସ୍ ର୍ଗର ମାଲିକ କିପରି ହେଲେ, ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କେହି ତ ନିଶ୍ଚିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଶିଖାଇଥିବେ ଏବଂ ସିଏ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ବଡ ହୋଇଥିବେ, ଯିଏକି ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସିଏ କେତେ ବଡ ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ତୁମକୁ ଚକ୍ର ଲଗାଇବାକୁ ପଡୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଡ୍ରାମାକୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଡ୍ରାମାରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ କିପରି ଜଣେ ଜଣେ ଅଭିନେତା, ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମ କିଏ କରୁଛି, ଏକଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖଧାମ ଯିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ହେଉଛ ଏବଂ ଆଉ କେହି ସେଠାକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁଖଧାମରେ ନିଶ୍ଚିତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ତେବେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏହିଭଳି ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ପଏଣ୍ଟସ୍ ସବୁ ରହିବା ଦରକାର । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି - ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର, କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । କାହାର କର୍ମବନ୍ଧନ ତୁରନ୍ତ ତୁଟିଯାଇଥାଏ ତ ଆଉ କାହାର ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । କେହି-କେହି ତ ଏଭଳି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର କର୍ମବନ୍ଧନ ତୁଟିଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ପାଠପଢାରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ପୁତ୍ର, ନାତି, ଅଣନାତିମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ କେବଳ ଜଣକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କାରଣ ଏଠାରେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛୁ । ପତିତ ରାଜା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପବିତ୍ର ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି, ସେକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ନିଜେ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଦ୍ ାରା ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ସ୍ ର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛି । ସେହି ପତିତ ରାଜାମାନେ ତ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରି ରାଜା ହୁଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ମୁଁ ଆସି କରୁଛି କି! ସେମାନେ ବହୁତ ଦାନୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଦାନ କରିଥାଆନ୍ତି ତେଣୁ ରାଜକୁଳରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି । ମୁଁ ତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମକୁ ସୁଖ ଦେଉଛି । ସେମାନେ ତ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ପୁଣି ପତିତ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, କେବଳ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ ାରା ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି, କେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । ଗଙ୍ଗା-ଯମୁନା ଆଦିର କେତେ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଥିରେ ମହିମାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସାଗରରୁ ପାଣି ଆସିଥାଏ । ଏହିପରି ତ ବହୁତ ନଦୀ ରହିଛି । ବିଦେଶରେ ତ ଖୋଳି ଖୋଳି ବଡ-ବଡ ନଦୀ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି, ଏହା କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏବଂ ଜ୍ଞାନଗଙ୍ଗାମାନେ କିଏ, ଏହିକଥାକୁ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଶକ୍ତିମାନେ କ'ଣ କରିଥିଲେ, କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଜ୍ଞାନଗଙ୍ଗା ଅଥବା ଜ୍ଞାନ ସରସ୍ ତୀ ଏହି ଜଗଦମ୍ବା ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଯେପରିକି ଭିଲ୍ (ଶବର) ଅଟନ୍ତି । ବିଲକୁଲ୍ ବୋକା, ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଅଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ କେତେ ଜ୍ଞାନବାନ୍ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କହିପାରିବ ଯେ, ଏମାନଙ୍କୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କିଏ କରାଇଲା । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ମୁଁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏହିକଥାକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ମୁଁ (ବ୍ରହ୍ମା) ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଏକଥାକୁ ଜାଣିନଥିଲି । ଏମାନେ ନିଜେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ନାହାଁନ୍ତି, ଯଦି ଏମାନେ ନିଜେ ଜାଣିନଥିଲେ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ କିପରି ଜାଣିପାରିବେ । ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଜ୍ଞାନରେ କିଛି ବି ନାହିଁ, ଯୋଗ କାହା ସହିତ ଲଗାଇବ, କାହାକୁ ଡାକିବ? ଯଦି ନିଜେ ହିଁ ଭଗବାନ ତେବେ ପ୍ରାର୍ଥନା କାହାକୁ କରିବେ! ଏହା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରନ୍ତି ତାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ରହିଥାଏ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ମାଳା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ଜ୍ଞାନମାଳା ହେଲା ରୁଦ୍ରମାଳା । ଏହା ଭକ୍ତମାଳା । ତାହା ହେଲା ନିରାକାରୀ ମାଳା । କାରଣ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ସେଠାରେ ରୁହନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ଆତ୍ମା କାହାର? ଯିଏକି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, ସରସ୍ ତୀଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା

ନମ୍ବର ।ନ ପାଠ ପଢ଼ିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ଆତ୍ମାର କଥା ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ସବୁ ଶରୀରର କଥା ରହିଛି - ଅମୁକ ଭକ୍ତ ଏହିପରି ଥିଲା, ସେମାନଙ୍କର ଶରୀରର ନାମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମହିମା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା କ'ଣ ହେଉଛି । ସିଏ ସେଠାକୁ ଯାଇ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ରାଜ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏବେ ତ ରାଜା ନୁହଁନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରିଥାଏ ନା । ମୁଁ ରାଜା, ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଏହି ଶରୀରର ମାଲିକ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ମୁଁ ମୋର ଶରୀରର ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ନାମ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଥରେ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ରାଜତ୍ କରିବି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ଧାରଣା କରିଥାଏ । ଆତ୍ମାରେ ସଂସ୍କାର ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜତ୍ ନେଉଛୁ । ବାପଦାଦା ଉଭୟ ମିଶି ବଚ୍ଚେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ଉଭୟଙ୍କୁ ବଚ୍ଚେ ବୋଲି କହିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି । ଆତ୍ମାକୁ କହୁଛନ୍ତି ନିରାକାରୀ ବଚ୍ଚେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଆଉ କେହି ଏକଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ହେ ନିରାକାରୀ ବଚ୍ଚେ, ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ମାତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ହିଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଏପରି ତ କହୁନାହାଁନ୍ତି, ହେ ପରମାତ୍ମା, ମୁଁ ପରମଆତ୍ମା, ମୋତେ ତୁମେମାନେ ମନେ ପକାଅ । କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ ।ରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାକି ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ ।ରା କେହି ପାପ ଆତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରି ପୁଣି ଘରେ ଯାଇ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବିକାରଗୁଡ଼ିକ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ପାପ ଆତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥାକୁ କେହି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏବେ ତୁମଠାରେ ରାହୁର ବହୁତ ବଡ ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି । ପ୍ରଥମେ ଗ୍ରହଣ ହାଲୁକା ଭାବରେ ଲାଗିଥାଏ । ଦାନ ଦେଲେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ଏଥିରେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାପ୍ତି ଅଛି । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କରିବା ଦରକାର ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରିବି, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେ ପକାଅ । ନିଜର ୮୪ ଜନ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ ସେଥିପାଇଁ ବାବା "ସ୍ ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ"ର ନାମ ରଖିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସ୍ ଦର୍ଶନର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କେବଳ ଘରଦ୍ ।ରକୁ ଭୁଲିଥା'ନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ତ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲୁଛ । କେବଳ ଏହି କଥା ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ତୁମେମାନେ ଅଶରୀରୀ ହୁଅ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ, ପୁରୁଣା ଶରୀରରୁ ମମତା ତୁଟାଇଦିଅ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତୁମକୁ ନୂଆ ଶରୀର ମିଳିବ । ଦେଖ, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର କହୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସିଏ ଗୋରା ଥିଲେ ଏବେ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଶ୍ୟାମ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା । ପୁଣି ସିଏ ହିଁ ସୁନ୍ଦରରୁ ଶ୍ୟାମ ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ୫ ବିକାର ରୂପି ରାବଣ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଳା କରିଦେଉଛି ପୁଣି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ଗୋରା କରୁଛନ୍ତି । ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଲାତ ମାରି ଗୋରା ହେଉଛି । ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା, ସ୍ ର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇଥାଏ । କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଆତ୍ମା ପୁଣି ଏହି ନର୍କର ମାଲିକ ହୋଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୋରା ଏବଂ କଳା ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ହଠଯୋଗୀମାନେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ହଠ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ବିନା ତ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ପାଇ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ନ ପକାଇବା । ତା ସହିତ ୫ ବିକାର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଜିତିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି କାମ ବିକାର ହିଁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ବିକାରକୁ ଜିତିପାରିବେ ନାହିଁ ସେମାନେ କ'ଣ ବୈକୁଣ୍ଠର ରାଜା ହୋଇପାରିବେ ? ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେଖ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ରୂପରେ କେତେ ଭଲ କର୍ମ ଶିଖାଉଛି । ଯୋଗବଳ ଦ୍ ।ରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରାଇ ବିକର୍ମାଜିତ୍ ରାଜା କରୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗର ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବିକର୍ମାଜିତ୍ କୁହାଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ବିକର୍ମ ହୋଇନଥାଏ । ବିକର୍ମାଜିତ୍ ସଂବତ ଏବଂ ବିକ୍ରମ ସଂବତ ଅଲଗା-ଅଲଗା । ଜଣେ ବିକ୍ରମ ରାଜା ମଧ୍ୟ ଆସିକରି ଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ସିଏ ବିକର୍ମାଜିତ୍ ରାଜା ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ବିକର୍ମକୁ ଜିତୁଛୁ ପୁଣି ଦ୍ ।ପରରୁ ନୂଆ ରୂପରେ ବିକର୍ମ କରିବା ଆରମ୍ଭ ହେବ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ନାମ ରାଜା ବିକ୍ରମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ସେହିପରି ହେଉଛୁ, ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ବାମ ମାର୍ଗକୁ ଯାଉଛୁ ସେତେବେଳେ ବିକର୍ମର ଖାତା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଠାରେ ବିକର୍ମର ଖାତାକୁ ଚୁକ୍ତ କରି ଆମେ ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହେଉଛୁ । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ବିକର୍ମ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହି ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ଆମେମାନେ ଏଠାକୁ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଉଚ୍ଚ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବାର ପାଠଶାଳା । ସତସଙ୍ଗରେ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବାର କଥା ନଥାଏ । ପାଠଶାଳାରେ ହିଁ ସର୍ବଦା ଭାଗ୍ୟ ଗଢି ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ପୁଣି ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବୁ । ବାସ୍ତବରେ ପତିତ ରାଜାମାନେ ପବିତ୍ର ରାଜାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ତୁମେମାନେ ତ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ

ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ରାହୁର ଗ୍ରହଣରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଏବଂ ଯୋଗବଳ ଦ୍ାରା ବିକର୍ମର ଖାତାକୁ ଚୁକ୍ତ କରି ବିକର୍ମାଜୀତ୍ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଉଚ୍ଚ କରିବା ପାଇଁ ପାଠପଢା ଉପରେ ପୁରା ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ**:-** ବାହ୍ୟମୁଖତାର ରସଗୁଡିକର ଆକର୍ଷଣର ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ଜୀବନମୁକ୍ତଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବାହ୍ୟମୁଖତା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟକ୍ତିର ଭାବ-ସ୍ଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ ହାବ-ଭାବ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତ ଭାବର ବିଚାର ତରଙ୍ଗ, ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କ ଦ୍ାରା ପରସ୍ପରକୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଆଡକୁ ଆଗେଇ ନେଉଥିବା, ସର୍ବଦା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବ୍ୟର୍ଥ ଚିନ୍ତନରେ ରହୁଥିବା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଶକ୍ତିଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହୁଥିବାର ସ୍ଥିତି । ଏହିଭଳି ବାହ୍ୟମୁଖତାର ରସ ବାହାରୁ ବହୁତ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଏହାକୁ କଇଁଚି ଲଗାଅ ଅର୍ଥାତ୍ କାଟିଦିଅ କାରଣ ଏହି ରସ ହିଁ ସୂକ୍ଷ୍ମବନ୍ଧନ ରୂପ ନେଇ, ସଫଳତାର ଲକ୍ଷ୍ୟଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଏହି ସବୁ ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ କୁହାଯିବ ଜୀବନମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିବାବାଲାଙ୍କର ପ୍ରଭାବର ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ସାକ୍ଷୀ ବା ଦୟାଶୀଳ ସେହିମାନେ ହିଁ ତପସ୍ୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***